

CLAUDIO PARMIGGIANI

15 april – 21 mei 2016

Zowel kracht als spanning zijn woorden die in de gedachten opkomen bij het beschouwen van de derde persoonlijke tentoonstelling van **Claudio Parmiggiani** in de galerie. Onvermoeibaar creëert de Italiaanse kunstenaar nieuwe ruimtes. De werken van Parmiggiani hebben het over de grens, maar ook over de kwetsbare communicatie tussen het intieme en de buitenzijde, tussen de innerlijke wereld en het « grote buiten ». In deze tentoonstelling gaat het over oneindigheid en kloven, over innerlijkheid en gebroken of verbrande vensters, over de tijd die onverbiddelijk voortschrijdt.

Een terugkerend element is het venster dat, naast zijn architecturale functie, toelaat afstand te nemen van het spektakel buiten, maar tegelijkertijd een opening is naar de wereld. Het is een grens tussen het intieme en de wereld erbuiten, tussen schaduw en licht, tussen het nabije en wat veraf is. Het venster is ook een directe referentie naar de daad van het schilderen. Denk hierbij aan *De schilderkunst* van de humanist Leon Battista Alberti, uitgegeven in Firenze in 1435: « ik zal dus spreken over wat ik doe als ik schilder. Ik trek eerst op het te beschilderen oppervlak een vierhoek van de grootte die ik wens, bestaand uit rechte hoeken, en die voor mij een open venster is waardoor men geschiedenis kan bekijken (...) »

Daar waar in bepaalde werken de bezoeker toeschouwer wordt van een catastrofe, wordt de blik in andere werken het niets ingezogen. De werken op glas - uit de « zwarte spiegels » serie - zijn ook ramen, maar openend naar het oneindig grote toe.

De in 1943 in Italië geboren kunstenaar Claudio Parmiggiani heeft het in zijn praktijk vooral over herinnering, afwezigheid en vergankelijkheid. Hij drukt zich uit door middel van sterke, verstilde beelden, gerealiseerd met een minimum aan materiaal, nagenoeg “immaterieel”, zoals as en rook.

Uit de uitgebreide literatuur die bestaat over zijn werk weerhouden we een boeiend essay van Georges Didi-Huberman, waarin de Franse filosoof het heeft over talrijke vragen die Parmiggiani met zijn werken oproept.

De internationale tentoonstellingen van Parmiggiani zijn te talrijk om op te noemen. In 2015 was zijn werk te zien in het Italiaans paviljoen op de Biënnale van Venetië en in de Villa Medici te Rome, waar hij een echt adembenemend plafond realiseerde.

Recent werd zijn werk getoond bij Bortolami Gallery te New York (VS), in het Palazzo del Governatore, Parma (Italië) en bij Simon Lee Gallery te Londen (VK) en Hong Kong (China). Aangetrokken door atypische tentoonstellingsruimtes in historische gebouwen realiseerde de kunstenaar ook meer verborgen werken in de Chiesa San Fedele te Milaan, het Oratorio di San Lupo te Bergamo (Italië), het Collège des Bernardins, Parijs, het Frac Corsica (Frankrijk) en in de Briggittinenkapel te Brussel. In België kon men in 2013 ook een indrukwekkende realisatie ontdekken in Bozar in Brussel.

Zijn werk is ondermeer aanwezig in de collecties van het Centre Pompidou (Frankrijk), het Stedelijk Museum Amsterdam (Nederland), het Museum of Modern Art van Tel Aviv (Israël), het Museo de Bellas Artes in Havana (Cuba), de National Gallery of Iceland (IJsland), het Mamco van Genève (Zwitserland), de Fondation Cartier (Frankrijk), de François Pinault Foundation (Italië).